

ITAMÁR JÁOZ-KESZT

Apámnak és anyámnak az Igaz-világban

1. Apám életkora

Éveim megsokasodtak, Apám
Éveid számánál is többre,
Lásd,

Betelt az idő, melyben korodig eljutottam, s hogy él
körütem mégis a nyár, s orromban érzem még a
tenger illatát,

Most ifjúként
Lépteid szaporázod mellettem,
A tanácsomat kérded s én idősebb testvérként válaszolok,
– ám ez a nap is elmúlván besötétedik
s szellem-sereg kél ki a földből,

súlyos léptekkel, az ősatyák képmását hordozzák
„Odem”-kő gyanánt, a „Heszed”-szféra világos árnyalataként
és köztük – Te, és köztük – én
Mint hófehér hajú parány amint fejét térdedre hajtja.

2. Vékony hajfonat

Néhány egybetapadt hajszál hullott le hirtelen a fehér lepedő alól
a keskeny ösvény porába, a nehézkesen fújtató-lihegő februári
szélben,
vékonyka, hófehér hajtincs anyám pillanatnyira fellazult halotti
lepléről a temetési

[menet idején,
alátekergett szomorú-vidáman s láthatatlanul suhant be a körös-
körül zúgó fák közé,
mintha csak a világok között lebegve megérintene, s mégsem,
halvány fehér fürt, magában hordozva a végső, elmosódó látványt
vékonykán remeg, mint sejtető intésre emelt ujj
hogy hajzuhatagod még mindig egyre csak omlik alá szememre,
mint oly sok elmúlott

[évvel azelőtt –
 Holnap halálózásod évfordulója ismét, én Gyönyörű Hajú Tü-
 ményem!
 Ám, sírodhoz nem járulok holnap,
 mert erre most vad szelek nyögnek az ablakon túl,
 s talán, mivelhogy a köztünk lévő idő így megrövidült, vékonyka
 hajfonat,
 néhány szálas tincsem – szálldos a fejemen hátramaradó fehérsé-
 get kócoló szélben ---
 s én még mindig a város utcáit járva délben vagy este hazatérek, s
 alig hallhatóan

[mondom:

Kérlek, gyűjtsál gyertyát... Hanna... mint már húsz vagy még több
 éve... (hisz anyám
 [neve, akár a hitvesemé);
 Majd a gyertya kanóca lobot vet, az idő egyre csökken, s e mai nap
 is lassan-lassan

[kihúny,

ezért hát mostanság tapadni kell minden élő- és szeretett lényhez,
 és íme aztán midőn aludni térsz: az ágyadhoz ülök s megvárom
 míg álomba merülsz,
 szép szavakat suttogok, s te majd reggelre kelve elmeséled mint
 múlt az idő álmodban
 [el, hitvesem;
 Így hát, gyerünk, gyűjtsál gyertyát, és az összes lámpát a kinti
 mennydörgésekre fülelő
 [lakásban
 nemde február hava lenne, és az ablakunkra szorosan nőlő, tapadó
 kusza bozót
 az üvegtáblákat karmolja a szél meg-megújuló, feltámadó vergő-
 désében,
 és az ablakon túl letépett levelek örvénylő körtáncot járnak
 hidegtől remegő
 apró madarak tollaival együtt
 a valamely másik valóságból jelzéseket lengő ágak felett
 ama lebbenő néhány szálas fürtöcskével – mely egyre csak repül
 [-repül – világok mezsgyéje mentén, terén átítelve.

Gavriel Armoni fordításai

3. Kaddis évek múltán

Lombkoronás sátras-tölgy ábrázat
 éjnek évadján
 Fehér-liliom ábrázat
 kora reggel
 az atya orcája és az anya orcája a halálban

És íme mindannyian imádkozunk
 „Magasztaltassál és szenteltessél”*, óh, Mindenható Király!
 Kaddist mondunk, hogy uralkodjék Világod
 a Földön
 és bennünk is
 és kiejtjük a titkok-titkába rejtett neveidet is
 úgy mint Auschwitz és Saragosa, csakúgy mint Felső-Jeruzsálemét
 is

Jóllehet csalódottan zokognak az érzékek testünkben lévén hogy
 korlátozottan
 [felfogók
 és amiatt is, hogy megvonatott tőlük az Igaz Világ tudásának titka

Hiszen az örökkévaló, el nem enyésző Mennyekek nem függve tőlük
 továbbra is csak
 [ott terülnek el
 és folyik még arra az a víz is amelyben mint gyerekek lubickoltunk
 a patak partja
 [mentén

Lehetséges, talán ennek okán adatott meg a hatalom
 az atya vonásait hordozó lombkoronás sátor-tölgynek
 hogy összezavarja álmainkat
 és az anya arcvonásait őrző fehér liliomnak

hogy éjszaka elrabolja szemünkről álmainkat.

A fehér fény földjén című kötetből

* a Kaddis ima kezdőszavai